

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917203681
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5917203681.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. A. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXA, Z. - S., zastúpeného JUDr. Ladislavom Mejštríkom, advokátom so sídlom A. E. XX, Z., proti žalovaným: 1/ Z. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XXX, toho času bytom D. L. X, XXXX VR F., Holandsko, 2/ Z. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. K. XXX/XX, S., obidvaja zastúpení JUDr. Matúšom Lemešom, advokátom so sídlom E. XX, E., o zaplatenie 2 140,95 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 2C/17/2017-214 zo dňa 11. 12. 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/, 2/ **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom (prvý bol zrušený z dôvodu, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhnuté dôkazy) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáha podľa pomeru toho, čo žalovaní nadobudli z dedičstva po neb. B. L., zomr. XX. XX. XXXX, a to proti žalovanej 1/ zaplatenia sumy 1 051,63 eur, žalovanému 2/ zaplatenia 1 089,32 eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z uvedených súm od 15. 10. 2015 až do zaplatenia. Mal preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní sú dedičmi po neb. B. L., ktorému žalobca počas jeho života poskytoval právnu pomoc ako obhajca, nakoľko bol stíhaný pre pokus zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, ktoré stíhanie sa viedlo na OR PZ v Ružomberku pod sp. zn. ČVS: ORP-378/VYS-RK-2014. V predmetnej veci za života nebohého požiadal jeho švagor žalobcu ako obhajcu o poskytovanie právnych služieb a zároveň mu vybavil účasť vo väzbe v Žiline, kde sa nebohý nachádzal, a tam mu nebohý podpísal aj splnomocnenie na zastupovanie v trestnej veci. Žalobca ako obhajca uskutočňoval úkony právnej pomoci až do smrti nebohého. Nakoľko B. L. zomrel, Okresný súd Ružomberok uznesením sp. zn. 1T/22/2015 zo 06. 05. 2015 zastavil trestné stíhanie proti nemu ako obžalovanému. V zmysle uvedeného splnomocnenia žalobca uskutočnil služby právnej pomoci pre obvineného tak, ako boli vyúčtované vo vyúčtovaní trov obhajoby z 10. 05. 2015, z ktorých žalovaní spochybnili iba dva úkony právnej služby, s čím sa žalobca stotožnil, avšak i napriek tejto skutočnosti odmietli dlžnú sumu uhradiť. Na základe ukončenia právnej pomoci žalobca vystavil 30. 09. 2015 faktúru č. 2015415 na nebohého, kde mu vyfakturoval právne zastupovanie vo výške 3 140,95 eur. Z tejto sumy bola uhradená švagrom nebohého N. S. suma 1 000,- eur, pričom zvyšnú sumu dedičia uhradiť odmietli. Z tohto dôvodu žalobca prihlásil túto pohľadávku do dedičského konania po nebohom porúčiteľovi, ktoré prebiehalo na Notárskom úrade JUDr. Márie Macháčkovej pod sp. zn. 7D/83/2015. Žalovaní však odmietli dlh nebohého uznať a z toho dôvodu preto podal žalobca žalobu na súd a domáhal sa zaplatenia svojho nároku. Po doplnení dokazovania mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o tom, že nebohého

B.. L., ktorému poskytoval právne služby ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu - spotrebiteľa informoval o výške odmeny za 1 úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, nespĺnenie ktorej povinnosti sa spája s tým, že advokátovi v takomto prípade odmena podľa § 18 ods. 4 z. č. 586/2003 Z. z. o advokácii nepatrí. Žalobcom navrhnutý svedok S. uviedol, že keď sa rozprával so žalobcom o výške odmeny, uviedol mu, že táto by nemala presiahnuť sumu 100,- eur, avšak nebol prítomný pri rokovaní nebohého obvineného vo väzbe so žalobcom, čiže nebol prítomný pri tom, ako mal túto skutočnosť oznámiť žalobca nebohému. To, že túto skutočnosť mal žalobca ústne oznámiť B. L., v konaní nebolo preukázané. Žalobca je advokát, a teda musí prísne a striktné dodržiavať ustanovenia právnych predpisov, najmä tie, ktoré mu ukladajú povinnosť informovať spotrebiteľa právnej služby o tom, koľko bude stáť ten ktorý úkon právnej služby. V sporom konaní platí povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazná, teda ak sporová strana nejakej skutočnosti tvrdí, má povinnosť ich aj dokázať. Mal za to, že aj po doplnení dokazovania zostala táto skutočnosť iba v rovine tvrdení a výpovedí svedka S.. v tomto smere neobstojí, keď navyše svedok mal so žalobcom v minulosti dobré vzťahy, keď zastupoval ich spoločnosť, a teda sa jedná o osobu, ktorá má k žalobcovi vzťah, pričom sám svedok inicioval zastupovanie nebohého žalobcom a vyplatil mu časť odmeny. Samotný žalobca na predchádzajúcom pojednávaní tvrdil, že bola uzatvorená iba ústna zmluva medzi ním a nebohým, a teda jeho nárok mu prináleží vo výške tarifnej odmeny podľa vyhlášky, a teda nie je povinný dokumentovať podklady pre písomné vyhotovenie trov konania. Ďalej žalobca uviedol, že v trestnom spise sa nachádza splnomocnenie, ktorého súčasťou je informácia o tom, že nebohý klient prehlásil, že je povinný poskytnúť obhajcovi trovy obhajoby, o čom bol poučený. Poukázal na § 24 ods. 1 zákona o advokácii, z ktorého je zrejmé, že advokát má za poskytnuté úkony nárok na odmenu, pričom z odseku 3 tohto ustanovenia vyplýva, že ak odmena nebola dohodnutá, je povinný poskytnúť odmenu podľa advokátskej tarify, čo je nespochybniteľné. Teda aj táto skutočnosť oslabuje tvrdenia žalobcu o tom, že nebohého informoval o výške odmeny.

2. Proti uvedenému rozsudku, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP a žiadal ho zmeniť tak, že jeho žalobe bude v plnom rozsahu vyhovieť. Nestotožnil sa s konštatovaním, že mu vzhľadom na ust. § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. nárok z dôvodu údajnej neinformovanosti nebohého právneho predchodcu žalovaných o výške náhrady za 1 úkon právnej pomoci a z dôvodu, že neexistuje písomná verzia tejto dohody, nepatrí. Dohoda môže byť aj v ústnej forme a s prihliadnutím na ostatné okolnosti daného prípadu je nutné tieto vyhodnotiť a zobrať na zreteľ pri právnom posúdení, keďže tieto skutočnosti tvoria ucelenú a logickú reťaz, na základe ktorej je dôvodné tvrdiť, že nebohý bol informovaný o výške náhrady za úkon obhajoby. Logickosť skutkových okolností je možné vidieť v trestnom spise a počte úkonov, pri ktorých bol v bezprostrednom kontakte s nebohým, tak aj vo výpovedi svedka S.. a svedkyne D., v dokumentoch, v ktorých sa rieši finančné vysporiadanie vzniknutých trov obhajoby a spôsob ich krytia z majetku nebohého. Z obsahu týchto výpovedí a trestného spisu odvolací súd zistí, že časové súvislosti a priebeh porád s nebohým, ako i obsah telefonátov so svedkom jednoznačne napovedajú tomu, že dohoda o náhrade za 1 úkon obhajoby bola odkonzultovaná a nebohý bol o výške náhrady oboznámený a sám inicioval list svedkovi, v znení ktorého rozvádza spôsob budúcej úhrady nákladov obhajoby z predaného majetku. Aj napriek týmto dôkazom nielen tvrdným, ale aj preukázaným súd opätovne nesprávne dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o výške odmeny, za ktorej situácie je nutné podrobiť logické myslenie súdu konfrontácii so skutkovými okolnosťami prípadu, ktoré sú preukázateľné čo do každej porady s nebohým, čo do rozsahu úkonov, čo do obsahu predložených listín a čo do správania sa nebohého voči žalobcovi, ako i čo do požiadaviek nebohého vo vzťahu k svojej sestre a svedkovi S.ovi. S nebohým sa dohodol na odmene vo výške stanovenej vyhláškou, čo v danom čase pri danom trestnom čine predstavovalo 90,17 eur za úkon právnej pomoci a režijný paušál 8,04 eur, čomu zodpovedá aj výpoveď svedka S., ktorý uviedol, že náhrada za 1 úkon právnej pomoci nepresiahne 100,- eur. Preto, ak súd tento dôkaz opäť vyhodnotil v logike uvedenej v predchádzajúcom rozhodnutí, tak v rozpore so zásadami procesného práva nerovnakého vyhodnotenia vážnosti dôkazov jednej strany voči dôkazom druhej strany. Ak súd na tieto dôkazy neprihliadol a nevyhodnotil podmienky, za ktorých k dohode došlo, tak musel ignorovať tú skutočnosť špecifickosti prostredia a nemožnosti prítomnosti inej osoby na preukázanie opaku. Pri prístupe k osobe nebohého v danom čase sa javí byť nepravdepodobné, že by predmetom rozpravy nebola finančná otázka. Ak teda súd prijal právny záver o neunesení dôkazu poskytnutia informácií zo strany žalobcu, tak prijal nesprávny záver, keďže celé hodnotenie dôkazov a prijatie právneho záveru sa podľa vydaného rozsudku sústredilo na túto spornú skutočnosť. Z obsahu odôvodnenia nevyplýva súvislá niť logických záverov majúcich oporu vo vykonanom dokazovaní a zákone, nie je možné prijaté závery podrobiť právnej analýze, prečo daným dôkazom súd neveril a obmedzil sa iba na konštatovanie, že neunesol dôkazné bremeno o preukázaní

dohody, keď vzhľadom na smrť jedinej osoby, ktorá to mohla preukázať, došlo k oslabeniu pozície žalobcu. To však neznamená, že zo všetkých okolností prípadu nie je možné logicky takýto záver prijať. Súd zaujal postoj, ktorý korešponduje s pôvodným rozhodnutím i napriek po vykonaní dôkazov zmenenej dôkaznej situácii a obmedzil sa iba na to, že tvrdenie svedka S.. o tom, že úkon nepresiahne 100,- eur, nie je riadnym splnením povinnosti advokáta. Tu opomenul vyhodnotiť okolnosti spomínané samotným svedkom, ktoré mali vplyv na jeho pamäť a orientačne uviedol sumu okolo 100,- eur. Ak potom úkon právnej pomoci predstavuje 90,17 eur a režijný paušál 8,04 eur, spolu 98,21 eur, tak potom vyjadrenie svedka, že úkon nepresiahne 100,- eur, zodpovedá skoro presnej vedomosti za úkon a nie je možné takúto výpoveď vyhodnocovať v jeho neprospech. Jasnú snahu zotrvať na pôvodnom rozhodnutí možno vidieť aj v tom, že na zoslabenie vážnosti výpovede svedka uviedol, že sa jednalo o svedka, ktorý bol obchodným partnerom žalobcu, a preto súd nepresvedčil. Je predsa obvyklé, že ak je klient spokojný so službou, ktorá mu je poskytnutá, tak pri potrebe takejto služby opätovne sa obráti na subjekt, ktorý mu v minulosti službu poskytol podľa jeho predstáv. Natíska sa otázka, kto by bol ešte viac zainteresovaný do riešenia finančnej otázky ako ten, ktorý obhajobu sprostredkoval a ktorý bol požiadaný o čiastočné financovanie vecí do času predaja majetku nebohého, kto by mal byť viac informovaný a kto by mohol byť povolanejším poskytnúť svedectvo o týchto veciach financovania a dohodnutej odmeny, keďže sa nejedná o skutočnosť, s ktorými sa chodí na ulicu, ale riešia sa v súkromí a tomu zodpovedá aj škála a rozsah svedkov a dôkazov. Ak pôvodne súd postavil svoje rozhodnutie na neunesení dôkaznej povinnosti, tak teraz pre produkovanie vážneho a nespochybniteľného dôkazu sa obmedzil iba na konštatovanie, že svedecká výpoveď svedka S.. neobstojí s poukazom na bývalú spoluprácu s ním.

3. Žalovaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keďže ani napriek jedinému novému dôkazu, a to svedeckej výpovedi svedka S., sa mu nepodarilo preukázať, že voči právnenému predchodcovi si splnil informačnú povinnosť podľa ust. § 18 ods. 4 zákona o advokácii, keď navyše nepredložil jediný relevantný dôkaz, tobôž dôkaz priamy, ktorý by túto skutočnosť preukázal, čím neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Správne poukázal na blízky vzťah svedka a žalobcu, ktorí mali v minulosti dobré vzťahy, keďže žalobca právne zastupoval obchodnú spoločnosť, pričom to bol svedok, ktorý inicioval zastupovanie poručiteľa. Navyše, svedok rok po smrti poručiteľa 26. 10. 2015 zaplatil zo svojich prostriedkov žalobcovi 1 000,- eur a túto sumu si neprihlásil ako pohľadávku do dedičstva, keď si doňho prihlásil oveľa nižšiu pohľadávku vo výške 28,- eur v súvislosti s výdavkami na pohreb poručiteľa a 150,- eur z titulu zaslania finančnej hotovosti poručiteľovi na účet v ústave na výkon väzby, ktoré skutočnosti nevedel racionálne zdôvodniť a uviedol iba, že to bolo jeho rozhodnutie, ktoré iracionálne konanie svedka ich utvrdzuje v tom, že poručiteľ nemal absolútne žiadnu vedomosť o výške odmeny za právne zastupovanie žalobcom a ak sa aj finančné záležitosti ohľadom zastupovania riešili, tak len okrajovo a neurčito, t. j. bez dohody na konkrétnej výške odmeny a lehote jej splatnosti, keď samotný žalobca na pojednávaní uviedol, že s nebohým sa dohodli tak, že keď vykoná všetky úkony právnej služby, bude prihladnuté na jeho finančnú situáciu a podľa toho mu bude platiť. Žalobca opomenul na skutočnosť, že väzobne stíhaný poručiteľ telefonicky nekomunikoval so svedkom S., ale so svojou sestrou, t. j. nebohou manželkou svedka, t. j. svedok S. nevnímal situáciu na vlastné zmyslové orgány a informácie mohol získať len sprostredkovane cez svoju manželku. Svojimi vyjadreniami sa žalobca usvedčuje z nesprávneho právneho názoru, že už len samotné poskytovanie právnych služieb mu zakladá právny nárok na odmenu. Už v podanej žalobe formuloval svoj nárok na odmenu za poskytované služby titulom vyhlášky č. 655/2004 Z. z. majúci za to, že tento nárok je dôvodný s poukazom na to, že poručiteľ podpisom splnomocnenia vyjadril súhlas s obhajobou a taktiež náhradami podľa vyhlášky. Keďže takúto právnu interpretáciu nároku na odmenu uplatňoval aj voči poručiteľovi - spotrebiteľovi, je vysoko nepravdepodobné, že by ho osobne informoval o výške odmeny za úkon právnej služby. Žalobca totiž nevedel, že neinformovanie klienta - spotrebiteľa o výške odmeny za úkon právnej služby má za následok stratu nároku advokáta na takúto odmenu. Ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii nie je možné vykladať inak, než informácia musí predstavovať konkrétny číselný údaj o cene jedného úkonu právnej služby. Žalobca v konaní žiaden takýto dôkaz neposkytol.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaných nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vrátane nadväzujúceho výroku o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

6. Preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca, krajský súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu krajský súd dopĺňa, že civilný proces je založený na princípe kontradiktórnosti (čl. 8, § 149, § 185 CSP), čo znamená, že strany sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť ich dôkazmi. Ani po doplnení dokazovania však nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že v priebehu poskytovania právnej služby informoval nebohého ako spotrebiteľa právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, keďže ním navrhnutá svedkyňa D. pri výsluchu uviedla, že o týchto skutočnostiach vedomosť nemá a z listinných dôkazov žalobcom predložených vyplýva, že nebohý mal len vedomosť o tom, že žalobcovi patrí odmena za zastupovanie spolu s výdavkami a náhradou za stratu času. Z výpovede svedka S. vyplýva, že žalobca jeho, t. j. nie nebohého, informoval, že cena jedného úkonu právnej služby neprevyšuje 100,- eur, z čoho však tiež nie je jednoznačne určité, aká bude, keďže to môže byť napr. 20,-, 30,-, 50,- eur a podobne a už vôbec z jeho výpovedí nevyplýva, že by žalobca informoval nebohého o výške odmeny a vôbec nie to, že by nebohého informoval o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, keď z trestného spisu vyplýva len počet vykonaných úkonov.

Vychádzajúc z uvedeného žalobca neunesol svoju dôkaznú povinnosť, t. j. dôkazné bremeno, čo znamená pre neho stratu sporu, pričom to, čo sa mu javí ako pravdepodobné, resp. nepravdepodobné, je pre posúdenie veci irelevantné.

8. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalobcu, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania.

9. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovaným ako plne úspešným v odvolacom konaní ho taktiež priznal v rozsahu 100 %.

10. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).